

מידע בפישוט לשוני

5 סיפורים לבני נוער מאת סמדר שיר

כל הזכויות על הסיפורים שמורות לסמדר שיר
פישוט לשוני ד"ר סיגל עוזיאל-קרל וד"ר ניצן כהן

איזה סיפורים מופיעים בחוברת?

- 2 ..... סיפור של קיץ
- 9 ..... מזל בתולה
- 15 ..... ז'קט (מעיל) שחור
- 19 ..... אז מה דעתך?
- 25 ..... פגישה עיוורת

סיפור של קיץ

זה מה שקרה למיכל בקיץ שעבר, לפני שנה:
זה היה ממש בתחילת החופש הגדול.
ירון הגיע מהמושב לעיר.
הוא גר כל החופש הגדול בבית של הדודים שלו בעיר.
מיכל הכירה את ירון.
ירון היה חתיך (יפה): גבוה וְשָׁזוּף (העור שלו קיבל צבע כהה מהשמש).
מיכל קראה לו "ירון שלי".
ירון החזיק כל הזמן את הגיטרה שלו. הוא מאוד אהב לנגן בגיטרה.
ירון ומיכל נפגשו ודיברו.
ירון אמר: "מי שתרצה להיות החברה שלי,
תצטרך לאהוב את הגיטרה שלי, כי אני תמיד מנגן בגיטרה".
מיכל התאהבה בירון והסכימה לשמוע אותו מנגן הרבה בגיטרה.
ירון היה האהבה הראשונה של מיכל.
ירון זימזם שיר: "כי הגיטרה, הגיטרה...".
מיכל עצמה את העיניים וחשבה:
"הלואי שירון יאהב אותי כמו שהוא אוהב את הגיטרה".
ירון המשיך לנגן ולשיר.
וכך עברו עוד הרבה לילות של קיץ.
מיכל וירון ביחד.
במשך היום ירון עבד בַּמְפּוֹלֵת (סופרמרקט קטן) של הדודים שלו.
ירון נסע על אופניים והביא משלוחים של דברי אוכל לאנשים.
כל פעם שהוא עבר עם האופניים ליד הבית של מיכל,
הוא היה שורק לה.

מיכל היתה שומעת, יוצאת למרפסת ושולחת לו נשיקה באוויר.
ירון עבד כל יום משמונה בבוקר עד חמש.
במשך יום העבודה הוא עבר הרבה פעמים ליד הבית של מיכל,
שרק לה, והם החליפו נשיקות באוויר.
ירון הגיע לחופשה בעיר לחופש הגדול, רק לשני חודשים (8 שבועות).
עוד מעט החופש הגדול ייגמר, וירון יחזור למושב.
מיכל וירון ניסו להיפגש אחד עם השני הרבה פעמים
לפני שירון יחזור למושב.
ירון ומיכל נפגשו בחצר, הם עשו ביחד קומִּזִּיץ (מדורה) על שפת הים,
שטו באַבִּוּבִים (גלגלי ים) על נהר הירדן. היה להם כיף ביחד.
אבל מיכל כל הזמן חשבה שעוד מעט ירון יחזור למושב.
היא הייתה עצובה ומודאגת.
מיכל חשבה: "מה יהיה בסוף הקיץ? ירון חוזר למושב,
אני אשאר כאן לבד עם לב שבור (עצובה)? ואולי זה לא יהיה הסוף
של הַחֲבָרוֹת? אולי נוכל לשמור על קשר? נוכל לדבר בטלפון או
לשלוח מייל. אני אוכל לנסוע לבקר את ירון במושב,
הוא יוכל לבוא לבקר אותי בעיר."
מיכל מאוד אהבה את ירון. מיכל לא רצתה שהקשר ביניהם יגמר.
מיכל חשבה שגם אחרי החופש הגדול הם יישארו חברים.
מיכל רצתה שהחופש הגדול לא ייגמר, אבל זה בלתי אפשרי.
הזמן עובר וירון יחזור למושב.
מיכל חשבה שהיא צריכה לדבר עם ירון,
היא צריכה לחשוב איתו ביחד איך לשמור על הקשר ביניהם.
מיכל וירון ישבו בחצר, על הדשא.

מיכל אמרה לירון:

"עוד מעט החופש הגדול ייגמר ואתה תחזור למושב.

בוא נחשוב איך לשמור על הקשר בינינו בעתיד".

ירון היה מופתע (לא חיכה למה שמיכל אמרה) ושאל:

"מה זאת אומרת?"

מיכל הסבירה: "אתה ואני צריכים לחשוב מתי ואיך אתה תבוא אלי,

מתי ואיך אני אבוא אליך, ומתי ואיך..."

ירון הפסיק את מיכל ושאל:

"למה? למה צריך לעשות תוכניות לעתיד?"

מיכל אמרה: "צריך לתכנן את המשך הקשר שלנו".

ירון ענה: "לא, לא צריך לתכנן".

מיכל התיישרה ושאלה: "אז מתי נפגש?"

ירון ענה: "מתי שייצא".

מיכל אמרה: "ואם זה לא ייצא?"

ירון ליטף את הגיטרה שלו וענה:

"אז לא, בחייך, מה את עושה מזה כזה עניין?"

מיכל הרגישה שהיא רוצה לבכות:

"אני לא עושה שום עניין, אבל אני לא מבינה..."

אני פשוט לא מבינה איך אתה לוקח את זה כל בקלות...

כאילו שבכלל לא אכפת לך אם כן או לא נמשיך להיות חברים.

לא תרצה להיות בקשר איתי אחרי החופש הגדול?"

ירון אמר: "היה קיץ, היה יופי וזהו, הקיץ נגמר".

מיכל התאכזבה שלירון לא אכפת אם הם יפסיקו להיות חברים.

היא אמרה:

"אבל היה לנו רומן (סיפור אהבה) כל כך יפה, למה לא להמשיך?"

ירון הושיט יד כדי לגעת במיכל ואמר:
"מיכלי, אל תגזימי, כן נפגש או לא נפגש, זה לא חשוב".
מיכל כעסה: "אל תיגע בי ואל תקרא לי מיכלי".
לירון לא אכפת מהקשר שלהם בעתיד (אחרי החופש הגדול).
מיכל נעלבה.
כמה ימים אחרי השיחה הזו, החופש הגדול נגמר.
ירון ארז את התיק, לקח את הגיטרה וחזר למושב.
מיכל החליטה שגם אם ירון יצלצל אליה או יבוא לבקר –
היא כבר לא רוצה להיות חברה שלו.
מיכל הרגישה שירון לא אהב אותה כמו שהיא אהבה אותו,
ולכן החברות שלהם צריכה להיגמר.
ירון צלצל למיכל כמה פעמים.
הוא אפילו כתב לה שיר אהבה ושלח לה במייל.
אבל מיכל הייתה קשוחה (לא הסכימה לוותר) ולא התייחסה לירון.
זה מה שקרה למיכל בקיץ של השנה הזאת (שנה אחרי שנפרדה
מירון):
זה היה בהתחלה של הקיץ.
החופש הגדול היה צריך להתחיל בעוד כמה ימים.
מיכל הכירה את ערן.
שמש חמה וצהובה זרחה בשמיים.
מיכל וערן ישבו בחצר ודיברו.
מיכל אמרה לערן: "אין לי שום דבר נגדך, אתה בסדר".
ערן מלמל (אמר בשקט): "אבל את לא רוצה להיות חברה שלי".

מיכל הסתכלה הצידה (לצד) ואמרה:
"אל תחשוב שזה בגללך. אתה בסדר גמור".
מיכל הִרְקָה (חשבה):
"ערן נחמד מאוד, אבל אנחנו לא מכירים הרבה זמן, רק יומיים שלושה.
הוא לא יודע דברים עלי ואני לא יודעת דברים עליו.
האם אני צריכה לספר לו למה אני לא רוצה להיות חברה שלו?
לספר לו את כל הסודות שלי?"
מיכל היתה מודאגת.
היא לא היתה בטוחה שכדאי לספר לערן את כל מה שקרה לה עם
ירון בקיץ שעבר (בקיץ לפני שנה).
פתאום, מיכל שמעה את ערן אומר: "אני מרגיש שיש לך משהו נגדי.
את לא רוצה להיות חברה שלי. מה עשיתי לא בסדר?"
מיכל אמרה בשקט: "אני מצטערת אבל קשה לי לספר".
ערן הסתכל על מיכל ופתאום אמר:
"את כל כך נחמדה ואת מוצאת חן בעיני,
אז אני לא מבין למה את מתרחקת ממני?
אני מרגיש שעשיתי משהו לא טוב, אני לא מבין מה".
מיכל שמעה את ערן וחייכה בְּמִבּוֹכָה (היה לה לא נוח).
ערן נפגע ומיכל הרגישה לא נעים.
ערן המשיך לדבר:
"אני לא מכריח אותך לאהוב אותי אבל אני לא מבין
מה עשיתי לא טוב? למה את לא רוצה להיות חברה שלי?"
מיכל ניסתה לענות: "אני לא חושבת שאתה....."

אבל ערן המשיך לדבר:
"אני מבין, שאם את לא רוצה להיות חברה שלי, זה בגללי, אני לא
מטומטם. אני לא חושב שזה בגלל מישהו אחר",
ערן השתתק (הפסיק לדבר).
מיכל התפרצה ואמרה: "זה לא...."
מיכל לא סיימה את המשפט. היא השתתקה (הפסיקה לדבר).
גם ערן היה שקט עכשיו. ערן ומיכל נשענו על הגדר שליד הבית.
השמש מלמעלה היתה חמה מאוד ולא נעימה.
מיכל אמרה: "אני לא יודעת איך להגיד את זה".
ערן הציע בצחוק: "נסי בעברית או באנגלית."
גם בערבית זה יהיה בסדר. אבל אם תנסי להסביר בצרפתית,
אין סיכוי שאבין"
מיכל חייכה ואמרה בלב:
"הוא ממש ממש נחמד, אבל הוא לא יבין אותי,
הוא לא יבין למה אני לא רוצה שנהיה חברים".
מיכל נזכרה במקרה שקרה לה בקיץ שעבר.
בגלל המקרה הזה, היא לא רצתה להיות חברה של ערן.
בקיץ שעבר, בתחילת החופש הגדול, היא הכירה את ירון.
היא אהבה את ירון, והייתה עצובה שהם לא נשארו חברים.
על כל הדברים הללו חשבה מיכל כשישבה ליד ערן.
היא אמרה: "ערן, בקיץ שעבר קרה לי משהו שקשה לי לדבר עליו".
ערן נשבע:
"אני מבטיח שכל מה שתספרי לי יהיה סוד, לא אגלה לאף אחד".
מיכל התחילה לספר: "בדיוק לפני שנה היה לי סיפור אהבה.
הכרתי את ירון ומאוד אהבתי אותו. חשבתי שגם ירון אוהב אותי.

אבל ירון לא רצה להמשיך בקשר אחרי הקיץ,
ואני מאוד נפגעתי מזה".
ערן הקשיב ומיכל המשיכה: "אני לא רוצה להיפגע שוב. אני מפחדת
שגם אתה לא תרצה להמשיך להיות חבר שלי אחרי שיגמר הקיץ".
ערן ענה: "אבל אני לא ירון. אני מתנהג אחרת.
אנחנו שני אנשים שונים".
מיכל חזרה ואמרה: "אני מפחדת שתעזוב אותי בסוף החופש הגדול".
ערן הבטיח: "אבל אני לא עוזב לשום מקום.
"רק השבוע עברנו לגור בשכונה הזו.
אני מתכוון לגור בה לפחות עד הצבא.
אני מאמין שנמשיך להיות חברים גם אחרי הקיץ,
עוד הרבה שנים, ונהיה מאושרים ואולי אפילו נתחתן".
מיכל אמרה בעצב: "הלוואי, אבל אני פוחדת שגם הקשר אתך ייגמר
ואני אפגע שוב, כמו שנפגעת מירון".
פתאום, מיכל וערן הסתכלו למעלה אל השמיים הכחולים.
מיכל שאלה: "יורד גשם?"
ערן אמר: "זה גשם, גשם באמצע הקיץ"
מיכל התפלאה:
"מוזר, אולי זה המלְקוֹש (הגשם האחרון של החורף)?"
ערן הניח את היד שלו ביד של מיכל, ואמר: "
אם יורד גשם, סימן שהקיץ עוד לא התחיל. ואם הקיץ עוד לא ממש
התחיל, זה סימן שהסיפור שלך ושל ירון שונה מהסיפור שלך ושלי.
את וירון הכרתם בקיץ. עכשיו עוד לא קיץ".
מיכל התרגשה מאוד ודמעות של שמחה הופיעו בעיניה (בעיניים
שלה). מיכל חשבה: "אולי באמת ערן ואני נוכל להיות חברים".

מזל בתולה

אתמול בערב אורן הלך לְמַסִּיבָה. במסיבה אורן ראה את איילת.
איילת מאוד יפה ואורן הסתכל עליה כל הזמן. היא מצאה חן בעיניו.
גם איילת הסתכלה על אורן במהלך המסיבה.
בדיוק לפני שכולם הלכו הביתה, אורן החליט להיות אמיץ ולדבר עם
איילת.

אורן התקרב לאיילת ושאל אותה אם יש לה טלפון.
איילת צחקה ואמרה: "בטח שיש לי טלפון. לכל אחד יש טלפון".
אורן הרגיש לא נעים. הוא חשב שאיילת תבין, שהוא שואל כי הוא
רוצה לקבל ממנה את מספר הטלפון שלה, לא רק לדעת אם יש לה
מכשיר טלפון או לא..... אורן הרגיש לא בנוח.
איילת הבינה מה אורן רצה ולכן אמרה: "אתה רושם?"
אורן מְלַמֵּל (דיבר בשקט): "אין לי נייר ועט".
איילת אמרה "לי יש", והוציאה דף מקופל מהכיס של החולצה שלה,
"למזלך".

"רק למזלי? ומה איתך?"

אורן נבהל, אולי איילת לא רוצה להיות חברה שלו.

איילת חייכה ומיד תיקנה: "למזלנו".

"תגידי איילת, איזה מזל את?" אורן שאל.

סתם הוא שאל את זה, ממש סתם. בלי שום סיבה.

בניגוד לדפנה, אחותו הגדולה, אורן לא מבין שום דבר באַסְטְרוֹלוֹגְיָה (בהורוסקופ). אורן יודע שלכל חודש בשנה יש מזל אַסְטְרוֹלוֹגְי, למשל,

דגים, מאזניים, דלי וקשת, אבל הוא לא מכיר מה אומר כל מזל.

אורן שאל כי הוא רצה לשוחח עם איילת.

איילת ענתה: "אני נולדתי בחודש ספטמבר. אני מזל בתולה".

אורן כתב את מספר הטלפון של איילת על הנייר שהיא נתנה לו ואמר:
"אז להתראות מחר".

איילת שאלה "מה, נצא לפגישה?"

ואורן ענה "בטח".

איילת המשיכה לשאול: "באיזו שעה? ומה ללבוש? ולאן נלך?"

"בשביל זה לקחתי את מספר הטלפון שלך", אמר אורן. "מחר אחר

הצהריים אני אתקשר אלייך ונחליט ביחד אייך ואיפה נבִּלָה".

"אז להתראות", איילת קראה לחברה שלה והן התחילו ללכת הביתה.

אורן המשיך להסתכל על איילת עד שהיא נעלמה בחושך.

אורן חשב: "חבל שלא התנדבתי ללוות את איילת עד לבית שלה.

מסוכן ללכת בחושך".

כל הלילה אורן חשב על איילת.

הוא דמיין שהיא נראית כמו בְּתוּלַת יָם, שיוצאת מהים עם שיער בלונדיני גולש. לאורן היה קשה להירדם כי הוא חשב על איילת כל הזמן וכבר ראה את שניהם יוצאים לפגישה מחר בערב, מחזיקים יד ביד ומתאהבים.

גם למחרת, אורן המשיך לחשוב על איילת.

הוא חשב על זה שאיילת נולדה במזל בתולה.

בצהריים כבר לא יכול היה לְהִתְאַפֵּק, ובשקט בשקט,

על קצות האצבעות, נכנס לחדר של דפנה, אחותו הגדולה.

לדפנה הייתה ספריה גדולה בחדר. אורן הסתכל על הספרים עד

שראה על אחד מהמדפים כמה ספרי אֶסְטְרוֹלוֹגְיָה.

אורן לא ידע איזה ספר לקחת. היו ספרים עבים והיו ספרים דקים.

היו ספרים עם כתב קטן וצפוף ואחרים עם כתב גדול.

לקח לאורן זמן להחליט ובסוף הוא לקח ספר שהיה "באמצע": לא

יותר מדי עבה ולא יותר מדי דק. אורן לקח את הספר ומיהר לחדר

שלו. אורן נכנס לחדר שלו ונעל את הדלת כדי שלא ייכנס מישהו

ויפריע לו לקרוא. אורן התיישב מול השולחן, פתח את הספר וחיפש

את הפרק על מזל בתולה.

אורן התחיל לקרוא ופתאום הֶחְוִיר (הלחיים שלו נהיו לבנות כי הוא

מאוד נבהל). אורן לא האמין למה שהוא קורא!

בספר היה כתוב: "אנשים שנולדו במזל בתולה הם מאוד מאורגנים

ומסודרים. למשל, ארון הבגדים שלהם מסודר כמו בבית מרקחת"

"אנשים במזל בתולה מאוד דייקניים ודואגים לעשות הכל הכי טוב שאפשר. הם חרוצים מאוד אבל גם מעבירים ביקורת (אומרים דברים לא טובים) על מה שאחרים עושים. הם עושים דברים רק אם הם מתוכננים, ולא מקבלים רעיונות של אנשים אחרים. אנשים במזל בתולה יכולים לדבר אל אנשים אחרים בְּעוֹקְצָנוֹת (במילים פוגעות) והם אוהבים להיות בשליטה (לקבוע לאחרים מה לעשות)".

אורן המשיך לקרוא והרגיש לא נוח. הוא לא אהב את מה שכתוב ודאג מאוד שזה האופי האמיתי של איילת. אורן לא אוהב שהכול מתוכנן והכל בשליטה של מישהו אחר, הוא גם לא אוהב עוֹקְצָנוֹת (מילים פוגעות) ולא אהב שהכל מסודר.

אורן כבר רצה להחזיר את הספר לחדר של דפנה אחותו אבל פתאום ראה שכתוב עוד משהו:

"בנות במזל בתולה אוהבות ללכת למקומות בילוי כמו הצגות תיאטרון או קונצרטים. הן לא מבלות כמעט בכלל במועדוני ריקודים ולא אוהבות ספורט. הבנות במזל בתולה לא מוכנות שכל אחד יהיה חבר שלהן. הן בוחרות רק את מי שהן רוצות".

אורן חשב: "איילת נולדה במזל בתולה. זה אומר שהיא בוחרת את החברים שלה. אם היא הסכימה לצאת איתי לפגישה, אולי היא חושבת שאני מתאים להיות חבר שלה?"

אולי, אבל אורן לא היה מרוצה ממה שקרא. אורן סגר את הספר במהירות ובלי לחשוב פעמיים החליט שהוא לא רוצה להיות חבר של איילת. הוא מאמין למה שקרא בספר הָאֶסְטְרוֹלוֹגְיָה ומה שכתוב לא מוצא חן בעיניו. לכן, הוא לא רוצה לצאת עם איילת למרות שהיא כן מצאה חן בְּעֵינָיו. מה שכתוב בספר זה מה שקובע.

אורן קם לטלפון, הוא רוצה לדבר עם איילת ולגמור את הסיפור ביניהם.

איילת ענתה לטלפון, ואורן שאל "איילת?".

איילת זיהתה את הקול של אורן ואמרה "כן".

אורן אמר "רציתי להגיד לך משהו".

איילת שאלה ברוגע (בשקט): "מה?".

אורן התחיל להסביר: "אתמול, כשנפגשנו במסיבה, חשבתי שאנחנו מתאימים, אבל היום, כשקראתי על מזל בתולה הבנתי שאנחנו לא מתאימים".

איילת שתקה.

אורן המשיך "לפי מה שכתוב בספר האסטרולוגיה, זה ממש לא ילך".

איילת ענתה "בסדר".

הפתיע את אורן שאיילת מסכימה כל כך מהר.

הוא שאל שוב: "בסדר?".

"כן, בסדר", איילת חזרה על מה שאמרה.

"ואת לא כועסת עלי או משהו?" הוסיף אורן.

"לא", היא ענתה בצורה נעימה, "זכותך להאמין במה שאתה רוצה".

איילת ניתקה את הטלפון.

אחרי השיחה, אורן המשיך לשבת ושאל את עצמו, האם הוא התנהג בחוכמה? האם הוא צריך להאמין למה שכתוב בספר?

אולי הוא הפסיד אהבה אמתית? אולי כדאי לו לצלצל לאיילת ולבקש
סליחה? אולי ללכת אליה הביתה ולבקש סליחה?
פתאום הטלפון צלצל. איילת התקשרה.

אורן התפלא ואמר: "איך את יודעת את מספר הטלפון שלי?"
איילת ענתה, שהיא ביקשה את מספר הטלפון מהשכנה שלה יעל,
שלומדת עם אורן בכיתה. זה הפתיע את אורן. לא היה כתוב בספר
הַאֶסְטְרוֹלוֹגְיָה שבנות מזל בתולה חכמות כאלה!
איילת המשיכה: "רציתי לספר לך שסתם עבדתי עלייך כשאמרתי לך
שנולדתי במזל בתולה. רציתי רק שהשיחה תזרום..."
אורן נדהם והרגיש סחרחורת כי הדברים של איילת הפתיעו אותו.
עכשיו אורן חשב שאם איילת היא לא בת מזל בתולה, כל מה שקרא
בספר בכלל לא מתאים ולא חשוב. מה זה אומר לגבי שניהם? לגבי
הפגישה שנקבעה להערב? אולי יוכלו להיפגש ולהיות חברים?
אבל איילת המשיכה לדבר: "אל תשאל אותי מה המזל האמתי שלי,
מפני שזה לא משנה. שמחתי לפגוש אותך, ואולי עוד נפגש במסיבות
של הַחֶבְרָה, אבל לא נראה לי שאני אסתדר עם מישהו שחושב עלי
דברים בלי שהוא הכיר אותי מספיק, רק בגלל משהו שהוא קרא
בספר על מזלות..."

ז'קט (מעיל) שחור

נטע טיילה ברחוב ונעצרה מול חלון רֶאָוּה של חנות בגדים.
הרבה בני נוער היו בחנות ונטע לא הבינה למה.
הרי לא יכול להיות שמחלקים שם בגדים בחינם!
נטע הצמידה את העיניים לחלון הראווה ופתאום הבחינה בז'קט
(מעיל) שחור שתלוי על קולב.
הז'קט נראה לה מאוד יפה והיא לא יכלה להפסיק להסתכל עליו.
נטע נכנסה לחנות.
היא חיכתה בצד עד שאחת המוכרות סוף סוף התפנתה אליה.
המוכרת נתנה לנטע למדוד את הז'קט, ונטע נכנסה לתא ההלבשה.
כשיצאה נטע מתא ההלבשה, לבושה בז'קט, היא נעמדה מול המראה
והסתכלה.
היא לא היתה בטוחה שהז'קט נראה עליה טוב.
נטע שאלה את המוכרת: "הוא לא צמוד מדי?".
המוכרת, שְלֵעָסָה מסטיק, הזיזה את הראש בתנועה של "לא".
נטע הצביעה על אזור החזה ואמרה: "נראה לי שזה צמוד כאן".
המוכרת ענתה: "אז מה אם הוא קצת צמוד? צמוד זה יפה, לא?".
נטע לא היתה בטוחה ואמרה: "אני לא יודעת אם זה מתאים לי".
המוכרת אמרה בצורה ברורה: "מתאים מאוד".
נטע הביטה במראה, זזה קצת ימינה, ואחר כך קצת שמאלה,
בוחנת את הז'קט טוב טוב.
המוכרת המשיכה לשכנע את נטע:
"אם את שואלת אותי, זה יושב עלייך מעולה, ואל תשכחי שהוא
במכירת סוף עונה. עולה רק מאתיים שקל."

איפה עוד תוכלי למצוא ז'קט מדליק במחיר כזה זול?"

נטע סגרה את כפתורי הז'קט והסבירה: "זה לא עניין של כסף, לא אכפת לי לשלם אפילו חמש מאות שקל על משהו שאני באמת אוהבת, אבל אני לא בטוחה שאני אוהבת את הז'קט הזה. חבל לי לקנות בגד שאני אביא הביתה ואשים בארון ולא אלבש יותר".

המוֹכֶרֶת שאלה:

"למה שלא תלבשי? ז'קט כזה מתאים למסיבה, לסרט, לכל מה שבא. הוא יהיה יפה מאוד בערב, ואפשר גם ללבוש אותו לבית הספר".

נטע לא היתה בטוחה אם הז'קט מכוער עליה, ולא היתה בטוחה שהוא נהדר עליה. נטע עדיין התלבטה.

המוֹכֶרֶת, שרצתה מאוד שנטע תקנה את הז'קט אמרה:

"הוא מקסים, ואל תשכחי שהוא במְבָצֵע וממש זול".

אבל נטע ידעה, שהמוֹכֶרֶת רק רוצה למכור את הז'קט, כי המנהל של החנות נותן פרס כספי למי שמוכר יותר בגדים.

נטע ידעה, שאולי המוֹכֶרֶת משקרת רק כדי שהיא תקנה את הז'קט.

המוֹכֶרֶת החזיקה ביד של נטע ואמרה לה:

"את יודעת מה? תשאלי את הבחור שעומד בפניה מה הוא חושב. אולי הוא יעזור לך להחליט אם לקנות את הז'קט".

בפניה של החנות עמד בחור נאה. נטע לא הכירה את הבחור ואמרה:

"מה איתך? אני לא מכירה אותו, מה פתאום שאשאל אותו מה דעתו על הז'קט?".

המוֹכֶרֶת השיבה: "מה יש אם תבקשי ממנו טובה?"

נטע התביישה ואמרה:

"אני לא רוצה לבקש טובה ממישהו שאני לא מכירה".

המוֹכֶרֶת צעדה לעבר הבחור, לחשה משהו באוזן שלו ופתאום
הפרצוף שלו נעשה מופתע.

נטע הבינה למה הבחור מופתע: הוא עמד בחנות, מחפש מכנסיים או
חולצה, ופתאום ניגשת אליו המוֹכֶרֶת ומבקשת שיגיד לנערה שהוא לא
מכיר את דעתו על הז'קט.... מוזר, לא?

המוֹכֶרֶת והבחור הגיעו לנטע המוֹכֶרֶת שאלה את הבחור:
"מה דעתך?"

הבחור קצת התבלבל ושאל: "על מה?"
המוֹכֶרֶת הסבירה: "על מה?, נו, באמת. על מה אני יכולה לבקש ממך
חֹת דעת? על טיסה לירח? על הז'קט הזה אני מדברת, על הז'קט
השחור שהיא מודדת".

המוֹכֶרֶת המשיכה: "הוא יפה בעינייך?"
הבחור הסתכל על נטע טוב טוב. נטע הרגישה לא בנוח.
אחרי כמה דקות הבחור אמר: "אני חושב שהיא חתיכה. זאת אומרת
היא חתיכה באופן כללי, ועם הז'קט הזה במיוחד".

נטע הרגישה מְבוּכָה (לא נעים) והסמיקה (הלחיים שלה נעשו
אדומות). היא הודתה לו בקול חלש על המְחַמָּאה.

נטע החליטה לבקש מהמוֹכֶרֶת שתשמור על הז'קט עד מחר.
המוֹכֶרֶת לא היתה מרוצה: "מותק, אני לא חֶבֶרֶת שמירה. או שאת
קונה אותו עכשיו, או שבחורה אחרת תקנה אותו"
נטע ניסתה להסביר: "אני חייבת לחשוב עד מחר".

נטע יצאה מהחנות לרחוב, מרגישה שהיא זקוקה לקצת זמן לחשוב
על קניית הז'קט.

למחרת, באותה השעה, היא חזרה לחנות.
נטע נכנסה וניגשה לאזור שבו מוצג הז'קט השחור.

היא הרימה יד כדי להוריד אותו מהקולב

ופתאום....

ראתה את הבחור הנאה, מאתמול.

וגם המוֹכֶרֶת היתה שם, לצידו.

נטע ראתה את המוֹכֶרֶת והבחור הולכים לעבר נערה שמדדה ג'ינס.

נטע שמעה שהמוֹכֶרֶת שאלה את הבחור:

"מה דעתך על מה שהיא לובשת?"

נטע, שהתחבאה מאחורי הקולב, ראתה שהפרצוף שלו נעשה

מופתע, בדיוק כמו שקרה אתמול.

נטע שמעה את הבחור אומר לבחורה שמדדה ג'ינס: "את חתיכה".

נטע ראתה שהנערה משתכנעת וקונה את הג'ינס.

נטע גם ראתה, שהמוֹכֶרֶת והבחור הנאה נתנו כִּיף אחד לשני.

נטע התקדמה לעבר המוֹכֶרֶת והבחור ואמרה:

"חזרתי לכאן במטרה לקנות את הז'קט, אבל התחרטתי אחרי

שראיתי שאתה לא סתם בחור שקונה בחנות אלא מוֹכֵר מְתַחַכֵּם".

הבחור ענה:

"מה זה משנה מי אני? מה שחשוב זה אם הז'קט מוצא חן בעינייך או

לא?"

נטע כעסה מאוד: "מה שחשוב זה, שאתה והמוֹכֶרֶת מרמים אנשים.

אני לא צריכה שתגיד לי את דעתך על הז'קט ואני גם לא אקנה את

הז'קט. הז'קט הזה שחור ועושה לי שחור בעיניים (עושה לי הרגשה

רעה)"

נטע יצאה מהחנות בלי ז'קט שחור, אבל שמחה ומרוצה.

אז מה דעתך?

בחופשת הקיץ, עידן החליט לעבוד.

החברים שלו נסעו לים והלכו לבלות אבל הוא רצה לעבוד.

עידן רצה לעבוד בטלוויזיה. הוא מאוד אוהב את תחום הטלוויזיה.

עכשיו צהריים. עידן יושב בחדר הקטן בבניין הטלוויזיה.

עידן עובד בתכנית שמשודרת כל יום לבני נוער וקוראים לה:

"אז מה דעתך?".

התפקיד של עידן זה לחפש כתבות מעניינות על בני נוער בעיתון.

הוא צריך להזמין את בני הנוער מהכתבות להתראיין בתכנית

הטלוויזיה.

עידן עבר על כל העיתונים ולא מצא כתבה מעניינת להביא לתכנית.

עידן הוציא מסטיק מהקופסה ששמר במגירה שלו והסתכל על גיא.

גיא הוא הכתב הבכיר (המנהל) בתכנית.

גיא הוציא מן המגירה בשולחן שלו קופסת סיגריות.

הרבה אנשים בעבודה של עידן מעשנים, אבל עידן לא מעשן.

עידן חשב: יש אנשים שמכורים לסיגריות (מכור זה מי שמעשן כל

הזמן, לא יכול בלי סיגריות). אני מכור למשהו אחר.

ליתר דיוק זה לא משהו, אלא מישהו.

וליתר דיוק זה לא מישהו, אלא מישהי.

וליתר דיוק זאת לא סתם מישהי, זו בחורה שפגש ושמה נורית.

אני מכור לנורית, אני כל הזמן חושב עליה.
עידן נזכר בפנים של נורית. הוא ראה בראשו את העיניים הגדולות,
הכהות (השחורות), שכל כך אהב. נורית הייתה מאוד יפה בעיניו.
הוא כל הזמן חשב על עיניה השחורות והעצובות. עידן חשב, שנורית
עצובה כי יש לה סוד אָפֵל (לא נעים).

אם עידן היה פחות ביישן, אולי הוא היה ניגש אל נורית, נותן לה פִּיף,
ושואל בטון עליז (שמח): "הי, מותק, מה הסיפור שלך?"

למה את כזו עצובה? מה, נגמר לך הכסף?"

אבל לעידן לא היה אומץ. עידן פחד לפנות אל נורית.

פתאום עידן שמע את קולו של גיא, הכתב הַבְּכִיר:

"יש משהו חדש בעיתונים?"

עידן הצביע לעבר ערמת העיתונים שעל השולחן שלו ואמר:

"ביבי, שרה, אין חדש...הכל כרגיל".

ושוב, עידן חזר לחשוב על נורית.

הוא ניסה לחשוב רק על תכנית הטלוויזיה שצריך להכין, אבל לא
הצליח. הוא כל הזמן דמיין את העיניים הכהות והעצובות של נורית.
הוא ידע, שלא יצליח לפתוח איתה בשיחה, כי הוא ביישן.

חוץ מזה, הוא ראה את נורית רק פעם אחת, מרחוק, ונורית לא
אוהבת שמישהו שהיא לא מכירה פונה אליה בשיחה. היא חושבת
שזה אדם גאֹוֹתֵן שִׁמְשׁוּיץ.

עידן הפסיק לחשוב על נורית כי גיא המשיך ודיבר:

"כבר אחת וחצי ועוד אין לנו אף נושא לתכנית! מה נגיד לצופים שלנו?
שהיום אין תכנית כי לא מצאנו כתבה מעניינת?"

בדיוק עכשיו אופיר נכנס לחדר. גם אופיר עובד בתכנית.

אופיר אמר: "זאת הבעיה שלך!"

גיא עשה פרצוף כועס והמשיך לדבר:

"זו לא הבעיה שלי. זו הבעיה של התכנית. אתם, הכתבים, יושבים
ולא עושים כלום. מקסימום מגרשים זבובים מהפנים".

אופיר אמר:

"הבעיה היא לבחור את מי מראיינים. אתה, גיא, החלטת שנראיין רק
בני נוער שעשו משהו יוצא דופן (מאוד מיוחד) כמו נער שטיפס על הר
האָפּוֹרְט (ההר הכי גבוה בעולם), נערה שעובדת כדוגמנית בארצות
הברית או נער שגילה פצצה רגע לפני שהתפוצצה. אין הרבה בני
נוער כאלו. אין הרבה מקרים כאלו. זו הסיבה שקשה לנו למצוא
נושאים לתכנית".

גיא שאל את אופיר:

"ומה אתה מציע? שנבטל את התכנית עד שנמצא מישהו עם סיפור
מיוחד ויוצא דופן?"

אופיר נעמד מול גיא ואמר: "לא, אני מציע משהו הרבה יותר פשוט".
"כלומר?" שאל גיא.

ואופיר ענה: "נשנה את הנושאים של התכנית".

עידן, שעד עכשיו האזין (הקשיב) לגיא ואופיר, התערב ואמר:
"זה נשמע מעניין".

"תודה", חייך אופיר לעידן.

אופיר פנה אל גיא ואמר: "מה שאני מציע, זה להכניס לתכנית שלנו גם חדשות רגילות, ולשאול בני נוער מה דעתם על החדשות האלה".

גיא ענה: "זה נשמע מאוד יפה, אבל אתה יכול לתת לי דוגמא?"

"אין בעיה", אופיר אמר. "למשל החמסין. כולם מזיעים, כולם מקטרים. למה שלא נביא לאולפן כמה חבר'ה, שיספרו איך הם מסתדרים עם החום ואיך הם מצליחים לעשות פִּיף ולבלות גם כשמאד חם?"

גיא חשב שזה לא רעיון כל כך טוב ואמר:

"אתה חושב שכל עם ישראל ישמח לשמוע מה נערה או נער עושים בחמסין?".

אופיר ענה: "כן! אני חושב שכל בני הנוער שצופים בנו ישמחו לשמוע איך חברים שלהם, בני גילם, מסתדרים עם החמסין. אחרי הכל, לתכנית שלנו קוראים 'אז מה דעתך' וזה הגיוני שבני נוער יביעו את דעותיהם".

שוב, עידן התחיל לחשוב על נורית. הוא חשב:

אולי כדאי שאצלצל אליה ואזמין אותה להתארח בתכנית? אציג את עצמי כעיתונאי שעובד בתכנית הנוער של הטלוויזיה ואשאל אם היא מעוניינת להגיע לאולפן, לשידור חי, לספר איך היא מסתדרת עם החמסין. אחרי שהיא תגיע, אני אוכל להמשיך ולשוחח איתה ולהציע לה להיפגש שוב, רק שנינו.

אבל גיא הפריע למחשבות של עידן ואמר:

"אני מודיע לך, שבני הנוער יפסיקו לצפות בתכנית שלנו ברגע שהם יישמעו פטפוטים על החמסין. הם יירדמו מרב שעמום. הם יתחילו לנחור", גיא גחך (צחק).

אופיר ניסה שוב: "אז אולי לא בחרתי בדוגמא טובה, אולי צריך לערב את הנוער בחדשות קצת יותר מעניינות"
"כמו מה?" גיא שאל.

אופיר ניגש לשולחן של עידן והתחיל לדפדף בעיתונים.
"למשל, יש כאן סיפור מהחיים. דיירים ברחוב מסוים בתל אביב, מתארגנים להפגנה נגד משרד הרווחה (משרד של הממשלה). הם כועסים, כי משרד הרווחה שכר דירה בשכונה לשישה אנשים עם צרכים מיוחדים. הדיירים הוותיקים טוענים, שהאנשים עם הצרכים המיוחדים ישפיעו לרעה על ילדי השכונה (יגרמו להם נזק). ובכלל, אם אנשים עם צרכים מיוחדים גרים בשכונה, אנשים לא ירצו לקנות בה בתים".

גיא חשב שזה רעיון מעניין ושאל: "ומה אתה מציע?"

אופיר התלהב ואמר:

"אפשר להזמין בני נוער לאולפן הטלוויזיה ולשוחח איתם על הנושא. לשאול מה הם חושבים על שכנים עם צרכים מיוחדים".

עידן חשב שזה רעיון נהדר הוא ניגש לטלפון והתחיל לחייג את המספר של נורית. זו הפעם הראשונה שהוא מעז להתקשר אליה.

נורית ענתה לטלפון ועידן דיבר:

"נורית? מדבר עידן מהתוכנית 'אז מה דעתך?' . את מכירה את התכנית שלנו?"

נורית ענתה שהיא מכירה את התכנית ועידן המשיך:

"יופי, אני שמח לשמוע. אז רציתי לשאול אותך אם בא לך לקפוץ לאולפן שלנו היום או מחר. אנחנו רוצים לארח כמה בני נוער, שיגידו מה דעתם בעניין חשוב. בטח קראת בעיתון את הסיפור הזה על הדיירים שמארגנים הפגנה נגד שכנים עם צרכים מיוחדים. נכון שזאת בעיה? תארי לעצמך שאת קונה וילה מפוארת בשכונה ופתאום מגיעים שישה אנשים עם צרכים מיוחדים להיות שכנים שלך ו..."

פתאום, עידן הזיז את הטלפון מהאוזן והסתכל עליו כאילו ראה שד מפחיד.

אופיר וגיא הסתכלו על עידן בהפתעה.

"מה קרה?" אופיר התקרב לעידן.

וגיא שאל:

"היא טרקה לך את הטלפון בפרצוף בגלל שהנושא לא מעניין אותה?"

עידן מילמל (דיבר בשקט):

"היא אמרה שיש לה אחות עם צרכים מיוחדים, ילדה נהדרת שהיא אוהבת מאוד ושגרה איתה באותו החדר.

היא אמרה שזה כל מה שיש לה להגיד בעניין הזה, וסגרה את הטלפון."

פגישה עיוורת

פגישה עיוורת היא פגישה בין שני אנשים שרוצים להיות בני זוג.
נטע הגיעה לפגישה עיוורת בפיצריה.
היא הייתה אמורה להפגש עם בחור בשם נועם.
כשנטע הגיעה לפיצריה, היא ראתה את נועם יושב ליד שולחן.
היא התיישבה לידו והזמינה לשניהם פיצה משפחתית, עגולה.
הפנים של נועם נעשו אדומות כשנטע באה לשבת לידו.
הצבע של הלחיים שלו היה אדום כמו הקטשופ ששמו על הפיצה.
נטע ראתה את הפנים האדומות של נועם ושאלה:
"אתה מפחד ממני או סתם מתרגש מהפגישה?"
נועם התנדנד מצד לצד ואמר בקול רועד:
"אני לא מפחד ולא סתם מתרגש, אני פשוט לא מבין מה את רוצה ממני."
נטע ענתה: "מי אמר לך שאני רוצה ממך משהו?"
נועם ענה: "אז מה פתאום את באה, ויושבת לידי ומזמינה לנו פיצה כאילו שאת חברה שלי?"
נטע שרה: "כל ישראל חברים".
היא שאלה את נועם: "אתה לא מכיר את השיר הזה?"
נועם אמר שהוא מכיר את השיר.
הוא לקח עוד ביס מהפיצה, וכמעט נחנק.
אחרי הפגישה בפיצריה, נטע חזרה הביתה.
היא עמדה מאחורי הדלת של הבית ושמעה את הטלפון בבית מצלצל.
היא לא הצליחה לסובב את המפתח וקיללה.
היא שנאה את הרגעים המעצבנים האלה, כשהיא כל כך קרובה

לטלפון, אבל לא יכולה להגיע אליו בגלל משהו גדול כמו הדלת.
במקרים כאלה, אחרי שהטלפון מפסיק לצלצל היא מנסה לנחש מי
ניסה לצלצל אליה. היא חשבה שאולי זה היה זה נועם, הנער שממנו
היא נפרדה לפני רבע שעה אחרי פגישה לא ממש נעימה.
ואז נטע חשבה שזה לא יכול להיות נועם.
נועם לא יצלצל אליה היום וגם לא מחר.
נטע הבינה, שלנועם לא היה נעים בפגישה והוא יצטרך יותר משבוע
כדי להִתְאֻשֵׁשׁ (לחזור לחיים הרגילים שלו).
הטלפון חזר לצלצל.

יופי, נטע שמחה. כנראה שמי שמצלצל חייב לדבר איתה.
היא אוהבת אנשים כאלה, שיודעים בדיוק מה הם רוצים.
למזלה, היא הצליחה לסובב את המפתח בקלות והדלת נפתחה.
נטע ענתה לטלפון. היא אמרה "הלו?"
החברה הטובה שלה, תמר, הייתה זו שהתקשרה.
תמר שאלה: "איפה היית עד עכשיו?"
נטע שאלה בכעס "את עוד מְעִיָּזָה לשאול?"
תמר אמרה: "מהבוקר אני מתקשרת בטלפון ומנסה להשיג אותך.
למה יצאת מהבית כל כך מוקדם, אם הפגישה שלך עם נועם היתה
בחמש?"
נטע לקחה נשימה עמוקה, ואז התחילה לשאול המון שאלות בבת
אחת:

"למה? את עוד שואלת אותי למה?
למה קבעת לי פגישה עיוורת עם הנועם שלך, שהוא הבחור הכי לא
נעים בעולם?"

למה קבעת לפי פגישה עם בחור, שבכלל לא רוצה להכיר ולפגוש

בנות? הרגשתי כאילו אני מתנפלת עליו ומפחידה אותו.
תמר צחקה. כולם יודעים שהיא אחת שצוחקת בכל מצב.
כשטוב לה, כשרע לה, כשמרגיזים אותה, כשמשמעם לה.
היא משתמשת בצחוק שלה בִּפְיָהּ, לפעמים בלי סיבה.
נטע כעסה ושאלה את תמר: "מה את צוחקת? את שולחת אותי
לפגישה כמו למלחמה ובסוף את צוחקת שהפגישה לא מצליחה?"
תמר לא הצליחה כמעט לְדַבֵּר. היא שאלה את נטע:
"ככה הרגשת? כמו חיילת שהמפקדת שלה שולחת אותה למלחמה?"
נטע נבהלה: "טוב, ברור שזו רק דרך להסביר את ההרגשה שלי.
"אני לא חושבת שאת המפקדת שלי או משהו כזה, אבל..."
תמר אמרה: "אבל מה?"
נטע המשיכה:
"את יודעת שאני חושבת דברים טובים על הדעות שלך לגבי בנים,
ועל קשרים בין בנים לבנות, ובכלל.
את יודעת שאין לי שום ניסיון בזה, ואני יודעת שלך יש הרבה ניסיון.
לכן אני מסכימה כמעט לכל מה שאת אומרת לי.
הסברת לי, שפגישה עיוורת זה משהו מקובל, שאנשים עושים את זה
כשהם רוצים עוד חברים, שזה לא יוריד מהכבוד שלי..."
תמר הפסיקה את נטע: "אני לא משנה את מה שאמרתי. אני עדיין
חושבת, שפגישה עיוורת היא דרך טובה להכיר אנשים.
כמעט כל אחד בוחר ללכת לפגישה עיוורת כשאינו בן זוג, או
כשאהבה גדולה נגמרת ורוצים להתחיל מחדש..."
נטע עשתה "כן" עם הראש: "בסדר, בסדר".

היא התיישבה על השטיח והמשיכה:

"את כל הדברים האלה כבר שמעתי. בסוף הרי הסכמתי לפגישה.
את בטח זוכרת שלא היה לי קל, אמרתי לך שאני אצטרך הרבה אומץ
כדי להיכנס לפיצרייה ולהציג את עצמי לבחור זר.
אבל, בסופו של דבר השתכנעתי. אפילו התחלתי להתייחס לזה כמו
אל הרפתקה (דבר מיוחד)".
תמר אמרה: "וככה צריך להתייחס אל זה".
"אמרתי לך אלף פעם, שבפגישה עיוורת לא צריך לצפות לכלום.
מי שהולך לפגישה עיוורת צריך לדעת:
הפגישה יכולה להצליח, אבל יכולה גם לא להצליח.
צריך להאמין בטוב ולהגיד – מה שיהיה יהיה."
נטע חשבה על הדברים של תמר.
היא הבינה שתמר אומרת דברים חשובים ועמוקים.
תמר צחקה ואמרה: "ככה זה בחיים. החיים זה לא פיקניק (זה לא
משהו קל). צריך לקחת את החיים בקלות ולקוות שיהיה טוב.
לא יכול להיות יותר גרוע מעכשיו".
נטע אמרה: "יכול להיות יותר גרוע. אני הקשבתי לכל העצות שלך.
חשבתי שבמקרה הטוב אני אכיר נער נחמד, ונעבור יחד אחר צהריים
נחמד עם פיצה וספגטי. הפגישה הראשונה תביא לפגישה שנייה, לא
עיוורת, ויותר נעימה. ובמקרה הרע, הנער שאני אפגוש לא יהיה מי
שרציתי. נשב, נדבר, ואחר כך נגיד שלום ולא להתראות. אני חייבת
להסביר לך כמה התאכזבתי".
תמר אמרה: "אני מבינה".
נטע ענתה: "לא את לא מבינה".

"לא היה אכפת לי אם הוא לא יהיה מספיק חתיך או חכם. אבל לא

התכוננתי שהוא יחשוב עלי שאני צרה. צרה שמפריעה לו לאכול את הפיצה שלו בשקט".

נטע הייתה חייבת להוציא החוצה את כל המתח מהפגישה עם הנער שלא שמח לראות אותה.

הוא בכלל נראה כאילו הוא רוצה להרחיק אותה ממנו בבעיטה.

תמר אמרה: "תני לי להסביר לך".

נטע השיבה במהירות: "אבל מה יעזרו ההסברים?"

תמר אמרה: "תני לי לדבר..."

נטע צעקה: "לדבר, לדבר, מה יצא לי מכל הדיבורים? הוא היה מגעיל. את אפילו לא יכולה לדמיין כמה מגעיל.

הוא לא הבין מה אני רוצה ממנו".

"ויש לזה סיבה", גם תמר הגבירה (הרימה) את הקול שלה.

נטע כבר כעסה מאד: "סיבה?" נטע ניתקה את הטלפון.

שתמר, החברה הטובה שלה, תלך לעזאזל עם כל ההסברים ועם כל הנאומים שלה. לה זה כבר הספיק והיא לא מוכנה לשמוע אפילו עוד מילה אחת.

הטלפון צלצל שוב תוך פחות מדקה. נטע ידעה שזו תמר מצלצלת.

היא הרגישה שאין לה כח להסברים.

היא ידעה שאף הסבר לא ישכנע אותה שפגישה עיוורת היא משהו מקובל ולא משפיל (מעליב).

אבל היא בכל זאת ענתה לטלפון.

תמר ביקשה: "תני לי רק דקה אחת".

נטע אמרה: "תני גז (תתקדמי, תדברי)".

תמר המשיכה: "אני מצטערת מאוד על מה שעברת בפיצרייה,

בפגישה העיוורת שהיתה לך שם, עם מישהו שאני לא מכירה..."

נטע אמרה מיד: "איך יכול להיות שאת לא מכירה?"

תרשי לי להזכיר לך שזאת פגישה עיוורת שאת אירגנת! את!"

תמר אמרה בהחלטיות (בלי לוותר):

"נכון, ארגנתי לך פגישה עיוורת עם אחד שקוראים לו נועם, חבר של חברה, אבל אני לא יודעת עם מי נפגשת שם. כנראה שבדיוק באותו המקום ובדיוק באותה השעה, ישב שם נער אחר שקוראים לו נועם".

נטע אמרה: "מה זאת אומרת?"

תמר אמרה: "הנועם שאני מכירה צלצל בבוקר להודיע שהוא חולה. אני הייתי בטוחה שתהיי בבית. השעה הייתה רק עשר בבוקר וידעתי שקבעתם לחמש אחרי הצהריים. מעשר עד חמש צלצלתי המון פעמים, ואת לא ענית..."

נטע פתחה את הפה בהפתעה:

"אז מי היה הנועם ההוא, שישב בפיצרייה בחמש, עם משקפיים וג'ינס? אני הייתי בטוחה שהוא הנועם שלך".

תמר צחקה: "עכשיו את מבינה למה הוא לא הבין כשהתנפלת עליו?"

נטע הֶחְוִירָה (הפנים שלה נהיו לבנות): "והשארתי לו את מספר הטלפון שלי. איזו פדיחה...תמר, מה אני אעשה אם הוא יצלצל? לספר לו את האמת? לגלות לו שהייתי בטוחה שהוא מישהו אחר? תמר, תעני לי, מה לעשות אם הוא יציע פגישה?"

תמר חייכה: "נטע, אחרי מה שעברת היום, יש לי הרגשה שאת כבר לא צריכה אותי בתור מדריכה שלך. אם עברת את זה ונשארת בחיים, אני בטוחה שתצליחי להסתדר לבד".